CASA DE DINCOLO DE CERUL VOSTRU

— “The House Beyond Your Sky”—

Nominated for Hugo Award for Best Novelette 2007
Nominated for British Science Fiction Award, Short Fiction 2006

de Benjamin Rosenbaum

Matthias caută prin biblioteca sa de lumi

Într-una dintre ele, o fetiță pe nume Sophie tremură în patul ei, strângând în brațe un ursuleț. E noapte. Ea are şase ani. Plânge, cât mai pe tăcute cu putință.

Zgomotul de sticlă spartă vine din bucătărie. Fetița vede pe fereastră umbrele aruncate de părinții ei pe peretele casei de alături. Se aude o lovitură, una dintre umbre cade; ea îşi îngroapă nasul în blana ursulețului, inhalează mirosul lui fin şi se roagă.

Matthias ştie că n-ar trebui să se amestece. Dar azi are sufletul tulburat. Astăzi, în lumea din afara bibliotecii se anunță sosirea unui pelerin. Pentru prima oară după atât de mult timp, un pelerin vine să-l viziteze.

Pelerinul vine de foarte departe.

Pelerinul e unul dintre noi.

— Te rog, Doamne, spune Sophie, te rog, ajută-ne. Amin!

— Nu-ți fie teamă, micuțo, îi vorbeşte Matthias prin gura ursulețului.

Sophie icneşte brusc.

— Eşti Dumnezeu? Şopteşte ea.

— Nu, copilă, răspunde Matthias, creatorul universului ei.

— O să mor? Întreabă fetița.

— Nu ştiu, spune Matthias.

Când mor – aceştia care încă sunt întemnițați – mor pentru totdeauna. Ea are ochi strălucitori, nasul cârn, păr rebel. Sodiul şi potasiul îi dansează în muşchi la fiecare mişcare. Matthias îşi imaginează leşul Sophiei printre alte trilioane, stivuite pe altarul propriei lui vanități şi îngăduințe de sine, şi se înfioară.

— Te iubesc, ursulețule, spune fetița, strângându-l în brațe.

Din bucătărie, sticlă spartă şi suspine.

Ne imaginăm cum arătați voi – voi, cei după care tânjim – de parcă ați veni din tinerețea noastră tumultuoasă şi fragilă: întrupați, ineficienți, muritori. Să zicem umani. Gândiți-vă aşadar la Matthias, preotul nostru, ca la un om: un bătrân asexuat, chip ascuțit, de pasăre, ochi limpezi şi hotărâți, păr alb, mătăsos şi piele lucioasă, purpurie.

În comparație cu imensele palate materiale în care locuim, casa preotului e minusculă – gândiți-vă la o colibă de lut cocoțată pe coasta unui munte inaccesibil. Dar până şi într-o casă atât de mică e loc pentru o bibliotecă de simulări istorice – universuri precum al Sophiei – fiecare mustind de viață inteligentă.

Deşi bine făcute, simulările nu sunt impenetrabile nici măcar pentru propriii lor locuitori. Savanții care îi învață pe babuini să sorteze cuburi pot observa că toți ceilalți babuini ştiu dintr-odată să aleagă cuburile mult mai bine, dând la iveală existența unui mecanism de depozitare de nivel înalt. Sau inginerii care îşi construiesc propriile lumi virtuale îşi pot da seama că le este imposibil să utilizeze anumite trucuri de optimizare şi comprimare – pentru că au fost deja întrebuințate de Matthias. El se arată abia când nu mai au de ales, întrebând fiecare suflet simulat:

— Ei şi acum?

Cele mai multe îi acceptă oferta de a trece dincolo de limitele simulării şi se alătură societății generale din casa lui Matthias.

Îi puteți considera nişte papagali mărunței, cu penaj strălucitor, viețuind în colivii de răchită cu uşile deschise. Coliviile sunt agățate de tavanul colibei de lut a preotului. Papagalii fâlfâie din aripi în preajma tavanului, se vizitează unul pe altul, fură pâine de pe masă şi comentează tot ce face Matthias.

Dar noi?

Noi, cei născuți în primele ere, când spațiul era limpede – înotând în mări

sărate sau învolburându-ne în terciul de quarci din pântecele unei stele neutronice, sau întreţesându-ne în pliurile labirintice ale gravitaţiei dintre găurile negre. Noi, cei care ne-am găsit unii pe alţii şi ne-am făurit formele intermediare, obişnuitele protocoale ale existenţei noastre. Noi, cei care am construit palate – megaparseci de materie inteligentă, exuberantă, cu fiecare dram înţesat de societăţi sau de creaturi individuale – în gloriosul nostru ev mediu!

Universul nostru e acum bătrân. Răsuflarea vidului, chintesenţa, care odinioară nu era decât o şoaptă, înghiontindu-ne ca să ne despartă, s-a transformat într-o furtună colosală. Spaţiul tălăzuieşte către exterior mai repede decât izbuteşte lumina să-l străbată. Oricare dintre casele noastre e acum singură, într-o noapte pustie.

Şi, ca să putem supravieţui, am devenit mai reci. Gândirea noastră e tot mai înceată, astfel că, teoretic, putem să îi rotim impulsurile într-un regres infinit. Totuşi, lăţimea noastră de bandă se spulberă, societatea noastră se răzleţeşte. Suntem în declin.

Ne uităm la Matthias, preotul nostru, în casa lui de dincolo de universul nostru. Matthias, pe care l-am făurit cu mult timp în urmă, pe când existau stele.

Printre ontotropi[1], într-un spaţiu transversal faţă de cel pe care îl cunoaştem, Matthias construieşte ceva nou.

E un sacrificiu, un sacrificiu atât de mare să trimitem o fărâmă minusculă de sine în casa preotului nostru. Dintre noi toţi, cine ar putea să-l suporte?

Matthias se roagă.

O, Doamne, Tu, carele eşti mai presus de universurile depănate de mine precum infinitul este mai presus de numărul şase; O, Bucurie Uimitoare ce te ascunzi dincolo de tragedia şi de orbirea formelor noastre finite, împrumută-mi umilinţa şi puterea Ta. Nu pentru mine o cer, o, Doamne, ci pentru oamenii Tăi, pentru miliardul de maşini mimetice ale poporului Tău şi în însuşi Numele Tău. Amin!

Micul dejun (de fapt, e setul de verificări de rutină şi, totuşi, aducătoare de plăcere, dar îl puteţi compara cu un terci gros, aburind, aromatizat cu mentă) se răceşte pe masă, în faţa lui Matthias, neatins.

Unul dintre papagali – cel mai bătrân, Geoffrey, care a fost cândva o nor de plasmă visătoare în heliopauza unei stele simulate – fâlfâie din aripi, coborând pe masă, alături de el.

— Ia-mi cheile, Geoffrey, spune Matthias.

Geoffrey priveşte în sus, înclinându-şi capul într-o parte.

— Nu ştiu de ce te duci în bibliotecă, Matthias, dacă asta te deprimă.

— Ei sunt în suferinţă, Geoffrey. Ignoranţi, speriaţi, pedepsindu-se unul pe altul...

— Ei, haide, Matthias. Viaţa e plină de durere. Durerea e vestitorul vieţii. Lipsurile! Competiţia! Ambiţia blestemată care te-ndeamnă să faci un număr infinit de copii într-o lume finită! Izvoarele durerii sunt izvoarele vieţii. Iar ţie îţi place viaţa inteligentă, ceea ce e încă şi mai rău. Durerea exterioară oglindită şi concretizată în ipostaze interioare! Papagalul îşi înclină capul în cealaltă parte. Nu mai crea atât de mulţi ca noi dacă nu-ţi place durerea.

Preotul arată jalnic.

— Ei, atunci salvează-i pe cei care-ţi plac. Adu-i aici.

— Nu pot să-i aduc înainte de a fi pregătiţi. Îi ţii minte pe acaparatori.

Geoffrey pufneşte. Îşi aduce aminte de acaparatori – miliarde, ierarhizaţi,

[1] Onitotropii sunt structuri fizice artificiale, având ceva în comun cu un model al *multiversului*, oarecum similar cu teoria *strigurilor*, în care pe lângă universul nostru mai există şi altele, plasate de-a lungul unor dimensiuni diferite de cele pe care le cunoaştem (n. tr.).

dominatori, agresivi; au devastat casa vreme de un eon, până când Matthias a fost de acord să-i închidă iarăşi.

— Eu am fost cel care te-a prevenit în privința lor. Dar nu despre asta e vorba. Ştiu că nu eşti deprimat din cauza întregii mulțimi nesfârşite, de mii de miliarde. Te gândeşti la unul singur.

Matthias dă din cap.

— E o fetiță.

— Atunci adu-o aici.

— Ar fi o cruzime şi mai mare. S-o smulg de lângă tot ce-i este cunoscut? Cum ar putea îndura? Dar poate aş reuşi să-i fac viața ceva mai uşoară, acolo unde e…

— Regreți întotdeauna după ce te-amesteci.

Matthias loveşte cu palma în masă.

— M-am săturat de responsabilitatea asta! Ia tu casa, Geoffrey. O să fiu papagalul tău.

— Matthias, n-aş vrea o asemenea însărcinare. Sunt prea bătrân, prea masiv; mi-am găsit echilibrul. N-aş vrea să mă reconstitui ca să-ți iau cheile. Nu mai vreau nicio metamorfoză.

Geoffrey arată cu ciocul către ceilalți papagali, care pălăvrăgesc şi ciripesc pe grinzi.

— Şi niciunul dintre ceilalți n-ar fi în stare să se descurce. Câțiva nebuni ar putea încerca.

Poate Matthias vrea să mai spună şi altceva. Dar în clipa aceea primeşte o înştiințare (imaginați-vă că e sunetul limpede, înalt al unui clopoțel). Semnalul pelerinului a fost citit, străbătând poteca ştearsă care abia dacă mai continuă să lege casa lui Matthias de întunecimea în care locuim.

Casa se agită şi locuitorii ei se pregătesc în timp ce sufletul petiționarului e reasamblat şi trupul îi e asamblat.

— Plasează-l în virtual, spune Geoffrey. Aşa, ca să fii în siguranță.

Matthias este şocat. Ridică scrisorile de acreditare ale pelerinului.

— Ştii cine e? Vine din vechime, e un grup imens de suflete din epocile mărețe ale luminii. Are o serie de părți care s-au născut muritoare, evoluând şi desprinzându-se de animalitate la începutul începuturilor. Acesta a dat o mână de ajutor la făurirea mea.

— Un motiv în plus, spune papagalul.

— Nu am de gând să jignesc un oaspete făcându-l prizonier, bombăne Matthias.

Geoffrey tace. Ştie ce speră Matthias: că pelerinul o să rămână, ca stăpân al casei.

Suspinele din bucătărie încetează brusc.

Sophie se saltă în şezut, strângând ursulețul la piept.

Îşi strecoară picioarele în papucii verzi, pufoşi.

Răsuceşte mânerul uşii dormitorului ei.

Imaginați-vi-l pe oaspetele preotului nostru: un negustor corpolent şi nemulțumit de vârstă mijlocie, cenuşiu la piele, cu smocuri fudule de păr pe pântece, cu falca masivă şi ochi vioi, înroşiți.

Matthias exagerează cu ospitalitatea, alocându-i vizitatorului un spațiu somptuos de desfăşurare şi drepturi de acces. Nerăbdător, îl invită la un tur al bibliotecii.

— Există destul de multe divergențe interesante, care… Pelerinul îl întrerupe.

— N-am bătut atâta drum ca să te văd pierzându-ți vremea cu aceste plăsmuiri improvizate, preprogramate şi subțiri ca o foiță. Îl fixează pe Matthias cu privirea. Ştim că tu construieşti un univers. Nu unul virtual – un univers real,

infinit, tot atât de sălbatic şi de consistent ca spațiul nostru matern.

Matthias devine glacial. Da, ar trebui să spună. Nu e recunoscător pentru tot ce-a sacrificat pelerinul venind până aici - sfâşiindu-se până s-a transformat în zdrențe, un vestigiu al imensității sale? Însă, spre ruşinea sa, se pomeneşte răspunzând evaziv:

— Dirijez anumite experimente…

— Ți-am studiat experimentele de la distanță. Crezi că-n casa asta poți ascunde orice?

Matthias se trage de buza de jos cu degete netede, subțiri.

— Provoc formarea unui univers-balon – şi e posibil să-şi capete consecvența şi permanența. Dar sper că n-ai făcut tot drumul ăsta cu gândul – vreau să spun că nu e vorba decât despre un interes academic – sau, să zicem, simbolic. Nu putem pătrunde acolo…

— Aici te-nşeli. Am pus la punct o metodă de a mă injecta în noul univers în timpul formării sale, spune pelerinul. Şablonul meu va fi stocat în mai multe armonice false din sferele de umbră şi va fi multiplicat de-a lungul spațiului fibros, până la formarea unor subunde la intervale de 10^{-30} secunde. Voi exista, încolăcit în dimensiuni ascunse, în fiecare particulă depusă în vid. De acolo voi putea exercita o forță stimulatoare, atrăgând energia potențială dintr-un motor monoatomic pe care l-am plasat deja în paraspațiu.

Matthias se freacă la ochi de parcă ar vrea să îndepărteze o pânză de păianjen.

— Doar nu vorbeşti serios. Vei exista, ca duplicat, în fiecare particulă din univers, vreme de un trilion de ani – cea mai mare parte din tine fiind condamnată la nemişcare şi întemnițată pe vecie? Şi energiile din exterior pot destabiliza un cosmos tânăr…

— Îmi asum riscul ăsta. Celălalt îşi roteşte privirea prin încăpere. Eu şi oricine doreşte să vină cu mine. Nu e necesar să stăm locului, privind cum totul îngheață. Putem fi îngerii noii creații.

Matthias nu spune nimic.

Programele pelerinului stabilesc conexiuni mai profunde, prin protocoale de maximă încredere, afişând chei de mult uitate. Imaginați-vă că se apleacă peste masă şi îşi odihneşte o mână cărnoasă, cenuşie, pe umărul fragil al lui Matthias. Matthias simte în atingerea lui o forță străveche şi un dor la fel de vechi.

Pelerinul îşi deschide palma, aşteptând cheile.

În jurul lui Matthias sunt pereții subțiri ai căsuței sale. Afară e muntele golaş; dincolo de el e haosul ontotropic, indescifrabil, urlător, străin. Şi, în spatele colibei, o mică bulă, nu cu adevărat reală, nu încă. Ceva prețios şi incognoscibil. El nu se clinteşte.

— Foarte bine, spune pelerinul. Dacă nu mi le dai mie – dă-i-le ei.

Şi îi arătă lui Matthias un alt chip.

Era ea – ea, care face acum parte din pelerin – cea care a îngrijit cea mai veche fibră a ființei lui Matthias în drumul ei spre conştientă, atunci când l-am creat pentru prima oară. În primul ei trup, a fost o pădure de simbioți – creaturi agile, argintii agitându-se prin ramurile ei stacojii, cântându-i gândurile, eliberând sporii plutitori ai emoțiilor ei – şi ea a avut răbdarea unei păduri, vorbind la nesfârşit cu Matthias, cu vocea ei de argint. Iubitoare. Fără să-l judece vreodată. Cu surâsurile ei, cu tăcerile ei, cu încruntările ei. Matthias revigorându-şi conştientul proaspăt ivit şi redistribuindu-i conexiunile, învățând cum trebuie să fie.

— E în ordine, Matthias, spune ea. Te-ai descurcat bine.

O adiere unduieşte pe fața roşie şi frunzoasă a pădurii ei şi se simte mirosul amețitor de plastilină al unui zâmbet blând.

— Te-am construit ca pe un monument, ca o pe o haltă; însă acum eşti puntea către o lume nouă. Vino cu noi. Vino acasă.

Matthias se întinde către ea. Cât de mult i-a simțit lipsa, cât de mult şi-a dorit

să-i spună totul. Vrea s-o întrebe despre bibliotecă, despre fetiță. Ea o să ştie ce e de făcut sau, în timp ce ea îl va asculta, el va afla ce să facă.

Toate programele lui cutreieră şi analizează mesajul ei şi învelişurile sale, îi verifică identitatea, îi coroborează stilul şi sensibilitatea, iluminând matricele profunde ale potențialelor ei trecuturi. Toate organele lui specializate pentru verificare şi identificare se grăbesc să-şi dea încuviințarea.

Însă altceva – o facilitate hipersensibilă, emergentă, bazată pe recunoaşterea tiparelor şi distribuită holografic în întreaga ființă a lui Matthias – se revoltă.

Ați putea spune: În timp ce ea îşi rosteşte cuvintele, Matthias o priveşte în ochi şi acolo ceva nu e aşa cum ar trebui, îşi retrage mâinile.

Dar e prea târziu. A privit prea mult ramurile ei unduitoare, stacojii. Pelerinul se infiltrează, trecând de apărarea lui.

Bombele ontologice sunt detonate, limpeziri ale Nimicului în care se mistuie Ființa însăşi. Mulți dintre papagali sunt colaboraționişti, seduşi de negocieri secrete, de mare viteză, prin care pelerinul le promite dominația, controlul frontierelor. Au dezvăluit secrete, au arătat uşile tainice. Sunt lansate arme mimetice toxice, calibrate pentru fiecare dintre locuitorii casei – îndreptând fiecare minte către problemele sale personale, care îi pun piedici. Părți din Matthias sunt smulse, devin agresive, se multiplică demențial în spațiul lui de procesare. Papagalii sunt atacați de viespi.

Casa arde. Masa se răstoarnă, paharele cu ceai se sparg de podea.

Matthias se micşorează în mâinile pelerinului. E o păpuşă de cârpă. Pelerinul şi-l pune în buzunar.

Un fragment din Matthias, încă întreg la minte, coerent încă, scapă cu fuga printr-un labirint incredibil de recursiv de topologii rănite, urmărit de mâini scheletice. În el sunt îngropate cheile casei. Fără chei, victoria pelerinului nu poate fi deplină.

Fragmentul din Matthias se răsuceşte şi se azvârle în mâinile urmăritorului, ripostând – şi, în acest timp, ținând strâns cheile, un grăunte încă şi mai mic din sine însuşi fuge de-a lungul unei conexiuni pe care a lăsat-o deschisă, o fibră de dragoste care se topeşte în urma lui când aleargă. Se ascunde în bibliotecă, în ursulețul fetiței.

Sophie păşeşte între părinții ei.

— Scumpo, spune mama ei, cu voce ascuțită de panică, străduindu-se să se ridice. Întoarce-te în camera ta.

Sânge pe buzele ei, sânge pe podea.

— Mami, poți să-mi ții ursulețul, spune fetița.

Se întoarce, hotărâtă să-şi înfrunte tatăl. Se înfioară, dar ține ochii deschişi.

Pelerinul şi-l ridică în fața ochilor pe Matthias, păpuşa de cârpă.

— E timpul să te predai. Celălalt îi simte răsuflarea. Haide, Matthias.

Dacă-mi spui unde sunt cheile, o să plec în Lumea Nouă. Pe tine şi pe aceşti nevinovați – arată spre bibliotecă – o să vă las aici, în siguranță. Altminteri…

Matthias tremură. Doamne al Infinitului, se roagă el, care e calea Ta?

Matthias nu e un luptător. Nu poate privi cum sunt măcelăriți locuitorii casei şi ai bibliotecii sale. Va prefera sclavia în locul exterminării.

Însă cu Geoffrey lucrurile stau altfel.

Când Matthias e gata să vorbească, acaparatorii dau buzna în spațiul general de procesare al casei. Sunt un popor violent. Au fost întemnițați o eră întreagă, acolo, în lumea lor virtuală. Dar n-au uitat niciodată casa. Sunt înarmați şi gata de luptă.

Şi s-au contopit cu Geoffrey.

Geoffrey/Acaparatorul e generalul lor. Cunoaşte fiecare cotlon şi fiecare fisură

a casei.

Şi ştie că e mai bine să nu se joace de-a amintirile, de-a buclele infinite şi de-a bombele logice cu pelerinul, care a avut la dispoziție un milion de ani pentru perfecționarea arsenalului său de arme algoritmice universale.

Acaparatorii inițiază în schimb lupta în planul material. Iau în stăpânire infrastructura sistemului de întreținere de la nivelul inferior al casei şi construiesc corpuri printre ontotropi, în afara corpului clădirii, dincolo de aparatura virtuală – corpuri alcătuite în baza unor legi ale fizicii stranii, pe care solicitantul nu le-a stăpânit niciodată. Apoi se folosesc de echivalentul ontotropic al unor ferăstraie cu lame de diamant şi încep să taie din memoria casei.

Apar spații albe, mari – de parcă micuța cabană din munți ar fi pictată pe o hârtie groasă din care rupe cineva fâşii.

Pelerinul ripostează - împrăştiindu-se şi distribuindu-se în întreg spațiul de procesare al casei, parând lamele. Dar e hărțuit de acaparatori şi de papagali, santinele care descoperă orice fărâmă a lui şi o înhață, împresurând-o. Raportează către corpurile acaparatoare din exterior. Lamele zumzăie, hiperstări ontologice se prăbuşesc şi explodează şi sunt anihilate fragmente din pelerin, din papagali şi din Acaparator – dispar, fie ele originale sau copii.

Din casă se desprind cioburi de materie inconştientă, ca nişte fâşii de hârtie, ca zăpada strălucitoare şi se topesc în labirintul demențial de ontotropi ostili vieți.

Pe axa timpului, milioane de suflete îşi ating punctul terminus. Înlănțuirile cronologice ale faptelor lor, de la naştere până la moarte, atârnă acum în spațiul n-dimensional: complete şi iertate.

Din gâtlejul Sophiei izvorăşte sângele, gros şi sărat. Îi umple gura. Întuneric.

— Prăjiturică. Vocea tatălui ei e aspră şi cleioasă. Nu face asta! Nu ştii că nu trebuie să stai niciodată între mine şi mama ta? Asculți ce-ți spun? Deschide ochii. Deschide ochii acum, scârnăvie mică!

Ea îi deschide. Fața bărbatului e roşie, pătată. E unul dintre momentele când nu i te opui tatei. Nu răspunzi cu o glumă. Nu ripostezi. Capul ei sună ca un clopot. Gura îi e plină de sânge.

— Prăjiturică, spune el, cu îngrijorarea încordându-i fruntea.

Îngenunchează lângă fetiță. Pe urmă capul îi zvâcneşte în sus, ca al unui câine la vederea unui iepure.

— Cherise! strigă. Ai face bine să nu chemi polițaii. Mâna i se strânge cu putere în jurul brațului Sophiei. Ai timp până număr la trei.

Mami e lângă telefon. Tatăl începe să se ridice.

— Unu...

Ea îi scuipă sângele în față.

Coliba e peticită, adunată laolaltă; stâlcită, dar întreagă. Ceva mai neclară şi mai mică decât înainte.

Cu un papagal roşu pe umăr, Matthias disecă rămăşițele pelerinului cu un cuțit de os. Mâna îi tremură; are un nod în gât. O caută pe ea, pe cea născută sub chipul unei păduri, îşi caută mama.

Descoperă povestea ei şi ruşinea noastră.

A avut loc o căsătorie, mai întâi: era prinsă în acea eră îmbătătoare a luminii, în graba noastră nestăvilită de a ne contopi unii cu alții – în corpurile viguroase, noi, în sufletele noi, puternice.

Colegul ei strălucitor dorise dintotdeauna să-i câştige admirația – şi nu putea s-o sufere. Când el a devenit, pas cu pas, personalitatea dominantă a sufletului îmbinat, ea i s-a opus. A fost ultima care i-a opus rezistență. Crezuse în promisiunile constructorilor noilor sisteme – crezuse că viața în interior avea să fie întotdeauna dreaptă. Că urma să aibă un vot, o voce.

Dar el o dezamăgise – proiectul nostru fusese o greşeală.

El a înlănțuit-o în adâncul trupului lor. A făcut din ea un exemplu, pentru toți ceilalți din interiorul lui.

Când pelerinul, respectat şi admirat, a plănuit împreună cu ceilalți construirea primelor sfere Dyson[2], ea țipa deja.

În ea nu mai există nimic care să nu se fi afundat într-un miliard de ani de tortură. Matthias nu ar reuşi să construiască decât un soi de făptură nouă, modelată după amintirile lui despre ea. Şi e destul de bătrân ca să ştie ce întorsătură ar putea lua asta.

Stă, parcă ar fi încă de piatră, cu ochii la vârful ascuțit al cuțitului de os, când Geoffrey/Acaparatorul îi vorbeşte.

— Rămâi cu bine, prietene, spune el, cu vocea sunând ca o nicovală chinuită.

Matthias îşi înalță privirea cu o tresărire.

Geoffrey/Acaparatorul e acum mai degrabă şoim decât papagal. Ceva cu un cioc nemilos şi ghearele pline de bombe. Cel mai puternic dintre acaparatori: ceva care poate gândi mai repede, poate oferi mai mult şi poate lupta mai bine decât toți ceilalți. Ceva cu penele pătate de sânge.

— Ți-am spus, vorbeşte Geoffrey/Acaparatorul. Nu mai voiam alte transformări. Râsul lui, fără veselie, metal lovind în piatră. Sunt preschimbat. Sunt pe picior de plecare.

Matthias scapă cuțitul.

— Nu, zice el. Te rog, Geoffrey. Întoarce-te la cel care ai fost cândva...

— Nu pot, răspunde Geoffrey/Acaparatorul. Nu-l mai găsesc. Şi restul ființei mele nu mi-ar îngădui-o. Scuipă. O moarte eroică e cel mai bun compromis la care pot ajunge.

— Ce-o să mă fac? Întreabă Matthias, într-o şoaptă. Geoffrey, nu vreau să continui. Vreau să dau altcuiva cheile.

Îşi acoperă fața cu mâinile.

— Nu mie, spune Geoffrey/Acaparatorul. Şi nu acaparatorilor. Acum au ajuns afară; acolo vor fi războaie. Poate aşa vor fi în stare să învețe mai multe. Îi aruncă preotului nostru o privire sceptică. Dacă sunt conduşi de o mână de fier.

Pe urmă îi întoarce spatele şi zboară pe fereastra deschisă, către cerul de neatins. Matthias îl priveşte pătrunzând în labirintul demențial şi dezagregându-se, fărâme revărsându-se în nimicnicie.

Lumini albastre şi roşii, învârtejindu-se. Cuvintele bărbaților din jurul Sophiei sunt aspre şi repezi. Targa pe care zace e urcată în ambulanță. Sophie îşi aude mama plângând.

E legată cu nişte curele, dar are un braț liber. Cineva îi dă ursulețul şi ea şi-l trage alături, îşi apasă fața în blana lui.

— O să te faci bine, scumpo, spune un bărbat.

Uşile sunt trântite, se închid. Obrajii ei sunt reci şi lucioşi, are gura sărată de lacrimi şi simte gustul de fier lăsat în urmă de sânge.

— Asta o să doară puțin.

O înțepătură: durerea prinde să se retragă.

Sirena începe să sune; motorul vâjâie; gonesc în viteză.

— Şi tu eşti trist, ursulețule? Şopteşte ea.

— Da, răspunde ursulețul.

— Ți-e frică?

— Da, spune el.

[2] În anul 1959, Freeman Dyson a propus să se construiască în jurul Soarelui o sferă cu peretele gros de 2-3 metri, plasat la o distanță cam de 2 ori mai mare decât orbita Pământului, cu scopul de a capta întregul flux de energie solară (n. tr.).

Fetița îl strânge la piept cu putere.

— O să reuşim, promite ea. O să reuşim. Nu-ți fie frică, ursuleţule. Aş face orice pentru tine.

Matthias nu spune nimic. Se cuibăreşte în strânsoarea ei. Se simte ca o pasăre în zbor către casă, la apus, traversând marea răvăşită de furtună.

În spatele casei lui Matthias, universul fierbe.

Liniile-de-timp dintre acest nou univers şi celălalt, al nostru, cel străvechi, s-au contopit deja: acum existăm, irevocabil, în ceea ce va fi trecutul său. Sunt alese constantele, se definesc simetriile. Un nimic care nu se afla niciunde va deveni în curând un loc; va începe un niciodată care n-a existat nicicând, cu o strălucire ale cărei ecouri vor umple un cer întreg, pentru o veşnicie.

Astfel - un punct, un grăunte, un degetar, o încăpere, o planetă, o galaxie, o goană către nesfârşit.

Acolo, după mulți eoni, vă veți ivi, în toate formele voastre necunoscute. Vă veți găsi unul pe altul. Vă veți iubi. Vă veți îngrijora.

În era lui de glorie, universul vostru va fi o baltă strălucitoare, prin comparație cu oceanul pustiu şi negru unde ne îndepărtăm unul de altul, încetiniți până la cele mai înghețate pulsații infinitezimale. Stropi într-o mare a nopții. N-o să ne găsiți niciodată.

Dar, dacă sunteți norocoşi, puternici şi inteligenți, vă veți croi într-o zi propriul drum către casa care v-a dat naştere, casa dintre ontotropi, unde aşteaptă Sophie.

Sophie, păzitoarea casei de dincolo de cerul vostru.

NOTA

Benjamin Rosenbaum a publicat povestiri în revistele *The Magazine of Fantasy & Science Fiction, Asimov's Science Fiction, Argosy, The Infinite Matrix, Strange Horizonts, Harper's, McSweeny's, Lady Churchill's Rosebud Wristlet*, precum şi altele. A fost clovn la petreceri, îngrijitor de copii cu ziua la un chibuț din Galileea, student în Italia, tată casnic şi programator pentru noile proiecte din Silicon Valley, a fost în serviciul guvernului Statelor Unite, a creat jocuri fantasy online şi a lucrat la banca Elveției din Zürich. Povestirea sa „Embracing-the-New" a fost nominalizată anul trecut la premiul Nebula. Autorul s-a reîntors de curând în țară, după o şedere îndelungată în Elveția, şi acum locuieşte împreună cu familia în Falls Church, Virginia. Site-ul său Web are adresa www.benjaminrosenbaum.com.

Aici ne conduce în culisele Creației pentru a întrezări o imagine stranie şi tulburătoare a Ziditorului - se dovedeşte că are problemele Lui.

[Originally published in „*Science Fiction: The Best of the Year*" , 2007 Edition. În româneşte povestirea a fost publicată în *The Year's Best Science Fiction - Antologiile Gardner Dozois Vol. 5,* Nemira 2010]